

2017. szeptember-október – XV. évfolyam 7-8. szám

A szegedi piaristák lapja

PIAR FUTÁR

„SEMMIT SEM
ADTÁL KRISZ-
TUSNAK, HA
EGÉSZ SZÍVEDET
NEM ADTAD AZ
ÚRNAK.”

SZENTJE KEGYE5 ISKOLÁKNAK

ISTENNEK TITKOS BELSŐ ÖSZTÖNE ALTAL
SPANYOL ORSZÁGBUL ROMA VÁROSÁBA
HÍVATTATVAN CALASANCIUS JOSEF OTT
AZ ÁHÍTÁS OSKOLÁKNAK SZERZETET
FEL-ÁLLÍTTA OLY VEGGEL: HOGY MEG
AZ EL-HAGYATTATOTT SZEGÉNY GYERME-
KETSKEK-ÉS ISTENES FENYITEKBE, ES EGYEB
SZÜKSEGES TUDOMANYOKBAN INGYEN
FEL-NEVELTETTNENEK. VETTE ÉSZRE, SÖT
ERZETTE AZ ANYASZENTEGYHAZ. TAPASZ-
TALTAK SOK KULTSOS, ES MEZŐ
VÁROSOK MEILY HASZNOS VÖLNA AZ
ILLYEN OKTATÓ SZERZET, MIND ÉLKEK
ÖDVÖSSEGERE, MIND AZ IGAZ HÍTNEK
ÖREGBITESERE, MIND PEDIGLEN A RÖSZSZ
ERKÖLTSÖKNEK KI-ÍRTATASÁRA.

— BUZGÓ ÁHÍTÁSSÁG, 1758 —

400 ANNI / ANNUS IUBILÆI
1617-2017 / SCHOLARUM PIARUM

**Kívánom, hogy az évforduló megünneplésével
és a kalazanciusi jubileumi év megélésével
idézzétek emlékezetetekbe azt, amik vagytok
és aminek lenni hívattatok. Kérem
az Urat: adja meg nektek, hogy
megéljétek azokat az erénye-
ket, amelyek szentté tették
alapítótokat.**

+ *Franciscus*

A SZEPICENTRUM
jelentí

Az őszi szünet október 30-án (szombat) kezdődik. Az utána következő első tanítási nap: november 6. (hétfő).

November 10-én (péntek) délután az iskola tanárai fogadóórát tartanak, amelyre idén is a titkárságon keresztül lehet jelentkezni.

November 14-én délután fél 5-től nyílt napot tartunk a szegedi piarista iskola iránt érdeklődő 6. és 8. osztályos diákoknak és szüleiknek.

Alabdarúgó házigazdák őszi fordulók időpontjai: november 13., 20., 27.

ADugonics András Piarista Gimnázium és a Karolina Gimnázium közös szalagavató bálját november 18-án (szombat) tartjuk. November 17-én (péntek) szalagmegáldó misén vehetünk részt.

November 23-án és 24-én patrocíniumi ünnepséget rendezünk Kalazanci Szent József tiszteletére. Előtte 22-én délután kerül megrendezésre a hagyományos irodalmi csapatverseny. A részletekért érdeklődj magyartanároddal!

A titkos zsebeidet neked kell kiüríteni

Az előző tanévünk a dupla jubileum jegyében telt, most kezdtük az iskola második negyedszázadát, és a 255-ös szám sem hangzik rosszul.

Augusztus 25-én az egész világ piaristái emlékeztek a rendalapítóra, Kalazanci Szent Józsefre és a rend 400. születésnapjára. Egy gyerek első kérdése egy születésnapon a leggyakrabban az, hogy mi az ajándék. Egy 400. születésnapon az is kérdés lehet, ki kap ajándékot.

Ajándék maga Kalazancius és ti, diákok. És ti is kaptok ajándékot: hitet, tudást, közösséget.

Mert az iskola varázsához hozzátartozik, hogy folyamatosan alakul és változik, mégis állandó tud maradni, mint intézmény, mint közösség. Hisz a tanulás és az egyre gyarapodó tudás eleve adja a tegnaptól való különbözést. Mi teszi mégis állandóvá? Mi az, ami a miénk, ami mindannyiunké? A közösség, akivel jó élni a mindennapokat. Akikkel jó ünnepelni. Akik elfogadnak szupermenként, de szupermentesen is.

Azt kívánom, hogy iskolánk Kalazancius műhelye legyen! Köztünk járjon, dolgozzon!

Forduljunk együtt a szegények felé, merjünk beszélni róla, lépünk feléjük, keressük a megoldásokat problémáikra!

Jó volt, szép volt a nyár. A pihenés és a töltékezés ideje. Emlékgyűjtés, ami segít a mindennapokban, ami mosolyt csal az arcunkra. De csak az iskola szünetelt, maradt munka bőven. Ott vannak az év közben felhalmozott és halogatott teendők. Ha te hiába nézel szét

otthon, és nincs ötleted, anya biztos talált neked valami klassz feladatot. Hiába volt például nyári szünet, mosnom akkor is kellett.

Biztosan mindenki hallotta már otthon a mosógép mellől jövő dühös kiáltást: „Miért nem pakoltad ki a nadrágod zsebé, mielőtt a szennyesbe tetted?”

Bevallom, nálunk elhangzott ez a felkiáltás. Pedig mindig átnézem a zsebeket. Legalábbis azt hiszem. De vannak titkos zsebek, amikről én nem is tudok. És vannak titkos kincsek, amikről eszembe sem jut, hogy egy zsebben felbukkanhatnak. És még az is lehet, hogy pont előlem lett odadugva, nehogy a szememben landoljon. Egy kavics

(vagy sok kavics), egy cukorkapapír, egy szent galacsin, egy kecskeköröm, csavar és egyebek. És ezek a kincsek szerencsére legtöbbször túlélik a mosógépben töltött viszontagságokat. Néha rácsodálkozom ezekre.

Valami hasonló történik az iskolában is. Én, a tanár kiürítem azokat a zsebeket, amiket ismerek. A titkos zsebeidet neked kell kiüríteni, a kincseidet neked kell felkutatnod. Te ismered ezeknek a sorsát, súlyát, valódi értékét. Megtartod kincseidet, vagy mersz nagyvonalú lenni, és megmutatod nekünk, hogy tanuljunk belőle, téged is jobban megismerve ezáltal?

Játékot, életkedvet, energiát, humort – ezeket hozzátok magatokkal minden nap! Kutassátok át a zsebeiteket! Keressétek meg a kincseket! Mutassátok meg, és adjátok tovább, adjátok be a közösbe! Amit továbbadtok, az marad igazán a tiétek!

Jusztinné Nedelkovics Aliz
igazgató

IMPRESSZUM PIÁR FUTÁR A szegedi piaristák lapja – Megjelenik egy tanévben négyszer – Lapengedély száma: 2.2.4/1513/2003. – KIADÓ Dugonics András Piarista Gimnázium a Dugonics András Alapítvány támogatásával. Számlaszám: 10402805-28012423-00000000 – FELELŐS KIADÓ Jusztinné Nedelkovics Aliz – SZERKESZTŐ Boldog Zoltán – NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS Férc Szemes Áron – SZERKESZTŐSÉG 6724 Szeged, Bálint Sándor u. 14., Tel: 62/549-090, Elektronikus levélcím: piarfutar@szepi.hu – NYOMÁS Innovariant Nyomdaipari Kft. 6750 Algyő, Ipartelep 4. – Kizárólag belső terjesztésre.

Földön, vízen, levegőben

Felszankoltunk jövő nyárig

Idén nyáron (többé-kevésbé mindenki öröme) a híres neves Szankon táborozott a 9. A osztály Keszeli Sándor tanár úr vezényletével.

Lehet, hogy nem hallottatok erről a világméretű metropoliszról, ennek ellenére az ilyen falvak a jók csapatépítő helyszíneknek. Kísérő tanárunk Szalkai Sándor volt, akit nagyon sokan megkedveltek az osztályból. Én előnnyel indultam, mivel nekem ő a gitártanárom.

Mivel Szank viszonylag közel van Szegedhez, ezért tömegközlekedéssel közelítettük meg. Ennek volt, aki örült, volt, aki nem. Többen örültünk volna a vonat-kerékpár parosításnak, de majd jövőre pótoljuk.

Szállásunk egy fullextras sportközpont volt, ahol kevesen fordultak meg, így szinte miénk volt az egész, a legjobb pálya kivételével, aminek okát senki sem tudta.

Rengeteg vicces dolog történt, ezek közül kettőt emelnék ki. Amikor Nógrádi Bence egy teniszütővel ütögetett a gördeszkapályán egy teniszlabdát, közben az égbe azt kiabálta, hogy ezt senki nem csinálja nála jobban. Végül kiderült, tényleg igaza volt.

Vicces volt, mikor Szalkai Sándor tanár úr önálló karaktert alkotva vett részt a „Ki mit tud”-on Besesek Bélával és Bohata Jázminnal együtt, akik jól játszották karaktereiket.

Az idei osztálytábor szerintem az eddigi legjobb közösségi programunk volt elsősorban Keszeli tanár úr különleges türelme miatt. Szalkai Sándor tanár úrnak külön köszönet az aktív és vidám részvételért.

Muhari Márton Manó, 9. A

A mélypontról átruccantunk Szerbiába

Mi, a 9. B-sek biciklitúrára mentünk szeptember végén Tiszaszigetre, hogy kiránduljunk egy kicsit, és megnézzük Magyarország legmélyebb pontját. Kis pihenő után áttekertünk Szerbiába is – némi édességért. Az út hosszúnak bizonyult (kb. 40 km volt), de mivel mindenki jól érezte magát, hiszen jó volt a társaság, az idő gyorsan elrepült. Sokat beszélgettünk és jobban megismertük egymást. Szívesen megyünk máskor is. Köszönet Dékány Zoltán tanár úrnak a szervezésért.

Tóth Panna, 9. B

Hat nap internet, sorozat és zene nélkül

A 10. B (Nagy Mariann tanárnő osztálya) talán a nyár legmerészebb túráját tudhatja maga mögött.

Időpont: 2017. augusztus 6.-11.

Helyszín: Tiszaug-Szeged

Túra típusa: kenutúra

Megtett táv: 104, 6 km

Túrávezető: Keserű György, segédvezető: Nagy Mariann osztályfőnök

Résztvevők: 7 lány, 2 fiú (Berta Petra, Dóczi Réka, Kovács Rebeka, Molnár Éva, Stefaniga Adél, Pintér Emese, Vékony Evelin, Szellédy Márton, Weber Csanád)

Az első két és fél napot a tiszai csónakház területén töltöttük, megtanultunk evezni, kormányozni, nagyokat fürödtünk a paron. Hétfőn egy közeli homokpadra eveztünk el, ebéd után pedig Tiszasásra portyáztunk. Kedd délelőtt pihentünk, majd ebéd után indultunk útnak, s az állótábor mozgótáborra változott. Kedd este Csongrád alatt szálltunk meg, szerdán Szentes környékén, csütörtök este pedig célul tűztük ki Algyőt. Meg is érkeztünk, csak közben besötétedett, ekkor éjszakai túrává avanzsáltunk. Pénteken 12.30-ra érkeztünk Szegedre, ahol Vili Béla várt bennünket az iskolai mikrobusszal, és a kenukat valamint bennünket is az iskolához hazahozott. Fantasztikus élmény volt.

Nagy Mariann

A gyerekek a túráról:

„Három legjobb élményem a következő. Az egyik, hogy életemben akkor fürödtem először a Tiszában. A második, hogy koszosan egy sátorban, a kemény földön is könnyen el tudtam aludni egy egész napos evezés után. Az utolsó pedig az volt, amikor összekapaszkodtunk, majd beszélgetés és nevetés közben csorogtunk lefelé a Tiszán.” (A névtelen túrázó)

A túrán elhangzott legjobb mondat: „Olyanok vagyunk, mint egy nagy család.” (Molnár Éva)

Három legjobb élmény:

„1. A csapat a Tisza közepén együtt csorgott, összekapaszkodva, beszélgetve.

2. A folyó átúszása, a kezdődő vihar közepette.

3. Az utolsó esti beszélgetés, visszaillesztés a túrára.”

Legjobb mondat: „Anyaaaa, segíts!!!” (Vékony Evelin)

„Volt pár olyan élményünk, amit még az unokáinknak is mosollyal az arcunkon fogunk elmesélni. Az éjszaka sötétségében

folytatott evezést, ahol még az orrunkig se láttunk, és már az a kérdés is megfogalmazódott bennünk: lehetséges, hogy eltévedtünk a Tiszán? De ott volt a térdig sárosan hálósákban való alvás is, vagy az, hogy akármilyen elképzelhetetlen is, ki tudsz bírni 6 napot internet, zene, sorozatok nélkül.” (Kovács Rebeka)

„Ezen a túrán ismerkedtem meg igazán közelről a természettel, és bár eléggé féltem attól, hogy mi lesz, adott mégis egy olyan élményt, ami miatt a következő hasonló túrára simán igent mondanék, és belevágnék. Most fürödtem a Tiszában először, és most úsztam át életem során először. Maga ez a túra is egy élmény volt, mert én még soha nem voltam ilyen vízitúrán, és nagyon sok tapasztalatot kaptam. (Pintér Emese)

„A 3 legjobb élmény: az esti beszélgetések, a sátorállítás, a közös csorgás a Tiszán. A legjobb mondat: megérkeztünk.” (Weber Csanád)

A 3 legjobb élmény: játékok csorgás közben, éjszakai evezés, a Holtág felfedezése. A legjobb mondat: Kész a vacsi!” (Szebellédi Márton)

Nekünk jövőre Mohács kell

A 2019B (tavalyi 10. B, Czeglédi Zsolt tanár úr osztálya) 14 diákja dunai kenutúrán vett részt 2017. augusztus 7-12. között az Esztergom-Solt távon. Vonattal és az iskola kisbusszával utaztunk Esztergomba, illetve autóbusszal és mikrobusszal Soltról Szegedre.

A túra résztvevői: Dogan Ezgi Mária, Egyházi Ferenc, Farkas Viktória, Janovics István, Kocsis Kincső Dominika, Koncz Péter, Kónya Kata Laura, Mészáros Benjámin László, Molnár Bálint, Odobina András, Ördög Máté, Rádóczi Ákos, Veres Bálint Ferenc, Vér Kata (Magony Levente baleset miatt sajnos lemondani kényszerült a túrát.)

A kísérő Börcsök János öregdiák (2011, Rácz László-osztály) és Balla János SchP volt.

Remek időjárási körülmények között kb. 165 km-t tettünk meg, lényegében kétszer fél nap és három teljes nap alatt, ami igen jó teljesítménynek mondható. Ha Isten éltet bennünket, és lesz érdeklődés jövőre is, akkor Solttól Mohácsig folytatjuk...

Kerékpárral a mélyponthoz

A tavalyi évhez hűen a 12. B (Zsova Tamás tanár úr osztálya) idén is egy biciklitúrával koronázta meg az augusztusi nyarat. Egy péntek délután keltünk útra. Az osztályból 5-en jelentkezünk, de sajnos az egyik osztálytársunk végül nem

tudott eljönni, így 4-en vágunk neki Zsova Tamás osztályfőnökünk és Jutka néni kíséretében a 30 km-es távnak. Útvonalként a Szőreg-Újszentiván-Tiszasziget vonalat választottuk, melyen végig kerékpárút vezetett minket. Tiszaszigetet elhagyva 1 km-en belül megleltük a mélypontot, ahol aztán egy félórát beszélgettünk, majd hazaindultunk. Összességében nem volt nehéz túra, egy kis kimozdulásnak megtette.

Miklós Ádám Pál, 12. B

HIRDETÉSI LEHETŐSÉG A PIÁR FUTÁRBAN

A piarista közösség
tagjainak
(diákok szülei, öregdiákok,
tanárok, templomi hívek)
lehetőségük van hirdetni a

Piár Futár lapjain.

Részletek

és hirdetésfelvétel:

piarfutar@szepi.hu

Még a borulásokat is élveztük

Az egyre népszerűbb, Zsódi Viktor tanár úr szervezte vitorlástábor Balatonberényben volt.

Sokan vonattal jöttek, és elmondásuk szerint nagyon izgalmas volt az odaút. Amikor megérkeztek a táborozók, rögtön a Balatonba vetették magukat. Mi később csatlakoztunk, de a röplabdába már mi is beszálltunk. A szállásunk nagyon jó volt, csak a wifit hiányoltuk nagyon...

Első nap egy jó kis reggeli után megismertettek minket egy előadás keretében a vitorlázással,

majd kiosztották a mentőmellényeket, és elindultunk a Balatonhoz.

Akik már tudtak vitorlázni, elvitték minket egy kicsit, segítettek, hogy még jobban elsajátsuk a technikát. Egy versenyző besegített a felkészülésbe, és végül mi is megpróbáltuk vezetni a vitorlást. Csendesebb szélben kettésével indultunk. Az ebédet mindig a Lamantin büfében ettük meg. Nagyon finom volt az étel. Majd délután is vitorlázunk.

Az este rendszerint izgalmasra sikeredett. Jól szórakoztunk, filmeztünk vagy beszélgettünk. Főleg az volt vicces, hogy a kétszemélyes szobánkba este betódult a sok fiú, és ott nagyon jókat beszélgettünk.

A reggeleket a reggeli után mindig egy 10 perces elméleti oktatással kezdtük, majd lementünk vitorlázni. Ezt élveztem a legjobban, még a borulások is nagyon emlékezetesek voltak. Délután pedig mindig bementünk

a mélyvízbe egy nagy „szappantartóval”, vagy éppen átlógtunk a szomszéd strandra sakkozni. Ilyenkor Tőzsér Pál tanár úr félrecsapta a sapkáját, és elment motorcsónakozni!

Miként szélcsendben a hajó
lelkem ma vesztég úgy lebeg
vitorla nélkül! – Ah be jó,
hogy most melletted ülhetek!

Rabitz Mihály

Utolsó előtti nap este elmentünk kockázni egy kisebb társasággal, akikkel egyetértettünk abban: jövőre is szeretnék menni.

Bohata Simon és Gera Dorottya (8. A)

Nem gátoltuk egymást

Szeptember 15-én a 9. B osztály gyalogtúrára vett részt. Osztályfőnökünk, Dékány Zoltán tanár úr ezzel is bővíteni kívánta az egymás megismerésére és a közösségformálásra szolgáló programok körét.

A lehetőség az osztály meghatározó részét arra készítette, hogy megtörjék hétköznapi rutinjukat, és hogy egy kicsit kimozduljanak a biztonságos otthon falai közül.

A Rókusi pályaudvarról vonattal indultunk Algyőre, ahol a falun keresztülágva a rakpartot vetjük célba. A kb. 17 km-es út során mind egymást, mind osztályfőnökünket lehetőségünk volt egy kicsit jobban megismerni. És még az időjárás is mellettünk volt!

Ivánkovits Marcell 9. B

Kenuval a sörfőzdébe

Az évek túrastatistikái azt mutatják, hogy az egykori 12. A osztályban (Dékány Zoltán tanár úr 2017-ben érettségizett diákjai) a nyarak legkedveltebb túraformája a kenuzás volt, ezért is döntött a többség e mellett. A választott folyócska a Körös lett ezen a nem mindennapi, érettségi utáni családi együttlétén.

A csapat egyik fele az iskolai autóbusszal, míg a másik fele vonattal tette meg az utat Gyuláig, egy békéscsabai átszállást követően. Már a vonaton rendkívül jó hangulat alakult ki, és ez a túra utolsó percéig elkísért bennünket. A Körös mellé megérkezve egyesületek az erők. A kenukat és azok hozzátartozóit (azaz magunkat és a cuccainkat) vízre bocsátottuk, és dél körül nekivágtunk az eleinte még elég keskeny Fehér-Körösnek. Mivel a túrát nem a teljesítménynek, hanem a hangulatnak és a közösségnek szenteltük, volt időnk beszélgetni, sztorizgatni, ugratni egymást, sőt, gyengébb pillanatainkban rázendítettünk valami nótára is.

A jókedv mellé remek idő is társult, nem tudta elrontani a kedvünket semmi. Minden nap strandoltunk, labdázunk, és ott szívattuk egymást, ahol lehetett. (Mindenkinek tudta, hogy egymással csak hülyéskedünk, nem érdemes miatta megsértődni.)

A Körösön nem szoktak hosszabb túrákat tartani, így végig lsten kezében érezhettük magunkat, mert mindig sikerült találni egy kevésbé meredek partot a megfelelő időpontban az ebédhez, vagy éppen a sátrazáshoz. Az első este már alkonyodott, mikor a nap végére fáradtan és kicsit céltalanul eveztünk az egyelőre még ismeretlen helyen tartózkodó leendő sátorhelyünk felé. Az egyik kanyar után egy stéget pillantottunk meg gyakorlatilag a semmiből. Kicsit olyan volt, mintha azt a Jóisten dobta volna elébünk.

Másnap egy elég festői helyen főztük az ebédet. A Sebes-Körös és a Kettős-Körös torkolatánál ebédeltünk, a két folyót még éppen elválasztó szigetcské végénél. Úgy lehet elképzelni, mint itt Szegednél a Tisza-Maros-torkolatot, csak jobb oldalról nem a Maros, hanem a Kettős-Körös, baloldalt pedig a Tisza helyett a Sebes-Körös ölelt minket körbe. A hely nem csak az osztályt, de Józsa Levente pa-

pucát is magával ragadta, valószínűleg azóta is ott van mindkét darab az iszap mélyén.

A harmadik nap késő délutánján elértünk a békésszentandrási duzzasztóhoz. Csak reggel 8 és 9 óra között, valamint este 17 és 18 óra között lehetett „lezsilipelni” a hajókkal. A sátrak felállítása után elgyalogoltunk ketten érdeklődni a duzzasztóhoz, hogy jók-e egyáltalán az információink, tudunk-e holnap reggel menni a hajókkal. Senki ott dolgozót nem sikerült találunk. Próbáltunk interneten utánajárni az információknak, de a Google befejezte a mondatot helyettünk, és a „békésszentandrási” szó begépelése után nem a „duzzasztó”, hanem a „sörfőzde” szóval egészítette ki a keresést. Nekünk se kellett több. Két és fél óra gyaloglás után együtt kortyoltuk a hideg meggyőrt egy nagyon meleg és kemény nap után a folyóparton.

Másnap az az információ, miszerint a duzzasztón túl elég „vad” a környezet, igaznak bizonyult. Jobbról, balról meredek dombok övezték utunkat, amelyeket sűrű bokrok és fák tarkítottak. Tényleg vadregényes táj volt. Azonban hamar felocsúdtunk a szépségből, ugyanis a duzzasztó miatt elég kevés víz maradt a mederben, és gyakorlatilag mind megfeneklettünk. A súlyos hordókkal nem tudtuk ott folytatni a túrát. Nyilvánvaló volt, hogy át kell mennünk valahogy a másik ágra, ahol nem ilyen sekély a víz. A probléma abból adódott, hogy a két ág között volt legalább 300 méter, és ezen a kis távon két igen meredek töltés. Nem volt mese, a megrakott kenukat egy emberként felcipeltük a meredek leejtőn, ahol egy főre való szerpentinút volt, de mi négy embernyi szélesek voltunk, ugyanis

a kenut két oldalról szokás emelni, és a két ember között van az igen nehéz kenu, motyóval együtt. A cipelést tovább nehezítette, hogy a sáros-csalánosban gázolva mindig lecsúszott valaki a domboldalon. Dékány tanár úrnak elszakadt mindkét szandálja. A nehéz kenukat kb. 200 méterig vittük sorjában, majd megint egy töltés következett. Annak tetején kifújtuk magunkat, és konstatáltuk, hogy a túra semmilyen formában nem folytatható, ugyanis nincs hol vízre rakni a kenukat. Az utolsó 1,5 órában a vízi túrából erőme-

lő-gyalogtúra lett, és mondhatjuk, hogy tényleg a csúcson hagytuk abba, a töltés csúcsán. Béla bácsinak ezúton is köszönjük a segítséget, hogy elszállította a kenukat, és csapatunk nagyobb részét is.

Az az „aranycsapat”, ami a hat közösen együtt töltött év alatt alakult, formálódott, végre újra összeállt, legalább pár napig. Az érettségi után tudtuk, sokunknak lesz dolga másutt, és nem mindenki tudunk újra a közeljövőben találkozni. Ez a túra újra összehozott egy maréknyi társaságot, és újra megélhettük azt, hogy mi nem csak egy osztály, hanem egymás testvérei, mondhatni családja vagyunk.

Résztvevők: Józsa Levente, Szatmári Keve, Kovács Dénes, Lassú Botond, Körmendi Zoltán, Tóth Ábrahám, Csikos Barna, Papp Bence G., Fábián Gellért, Rusz Gergő, Novák Ádám, Nagy Csongor Vezető: Dékány Zoltán

„Bús düledékeiden, Husztnak romvára”

ADugonics András Piarista Gimnázium 7. osztálya a Határtalanul országos pályázat nyerteseként augusztus 19-24. között Kárpátaljára utazott.

Egy meleg augusztusi napon 31 diák és 4 felnőtt indult el a busszal Beregszászra. Némi viszontagság után, melynek része volt buszunk lerobbanása, oda is érkeztünk. Idegenvezetőnk színes és érdekes előadás kíséretében bemutatta nekünk a Beregvidéki Múzeumot, ahol megismerhettük a régi Bereg vármegye életét, ezeréves történetét. Megnéztük még a Magyar Királyi Törvényház épületét, az egykori zsidó fürdőt, a római katolikus templomot és egyéb műemlékeket. Ezek után tovább utaztunk első szálláshelyünkre, Munkácsra. Ott egy gimnázium kollégiumában és egy plébánián kaptunk szállást.

A második napot egy reggelivel kezdtük és utána a csomagok buszból való kipakolása követte. Mindezek után elmentünk a helyi misére, ami természetesen magyarul szólt, így mi is mindent érthettünk.

Nagy élmény volt augusztus 20-án a kárpátaljai magyar hívekkel való találkozás. Miután kiértünk a templomból, a helyi fiatalokkal találkoztunk, akik meséltek az ottani életükről, az iskolábajárásról. Szoros barátságok kötődtek, amiket az internet világával meg is tarthatunk.

Ezt követően megnéztük Munkács városát, történelmi sétát tettünk magyar vonatkozású szobrok és emlékművek mentén. Ilyen például Munkács Mihály szülőházának emléktáblája vagy Rákóczi Fejér ház.

Elbuszoztunk Beregszentmiklóásra a várkastélyba, ahol Bartos József festőművész, várúr körbevezetett minket a várban. Nagyon érdekes volt olyan helyen állni, ahol Zrínyi Ilona és Thököly Imre ismerkedett meg.

Ezek után elutaztunk Szolyvára. A szovjet csapatok nyomában érkező belügyi egységek minden magyar és német által lakott településről elhurcolták a 18 és 50 év között élő férfiakat, és egy gyűjtőlágerbe zárták őket. Embertelen körülmények között éltek, rengetegen

vesztették ott életüket. Ezen a szomorú esemény helyszínén emlékparkot létesítettek, ahol egyperces megemlékezést tartottunk mindnyájan.

Ezek után ellátogattunk a Vereckei-hágóhoz. Honfoglaló ősünk útja és számos más történelmi esemény helyszíne ez. Majd elmentünk az Árpád-vonal bunkerbe, ahol szűk folyosókon régi tárgyakat láthattunk, és 50 méteres mélységbe is lementünk.

A következő nap Huszt várának romjainál kezdődött, melyet egy 800 méteres kaptató előzött meg. A fáradtságot felülmúlta a látvány, mely ránk várt.

Técsőn a világháborús emlékműhöz látogattunk, majd a nagybányai festőiskola alapítójának, Hollósy Simonnak

a szobrát, valamint a Kossuth-szobrot tekintettük meg. Különleges élményt jelentett számunkra a 13. században épült, festett díszítőelemekkel, figurális ábrázolásokkal színesített fakazettás mennyezetű református templom.

Terebesfejrpaták határában Európa

„Nagy élmény volt augusztus 20-án a kárpátaljai magyar hívekkel való találkozás.”

földrajzi középpontját jelölő emlékoszlopnál álltunk meg. Rahónál, Tiszaközön a Fekete- és a Fehér-Tisza összefolyásában gyönyörködtünk, majd további 35 km megtétele után megérkeztünk Körösmezőre, Felső-Tisza-vidék és egyúttal Kárpátalja utolsó magyar végvárába. Szállásunk Körösmezőn magyar vendéglátó családoknál volt.

A következő napot két GAZ típusú terepjáróra szállással kezdtük a reggeli után. Elindultunk felfelé a Tisza forrásához. Nagy meglepetésünkre a Tisza forrását egy kis cső jelezte. Ihattunk a vízből is, és megtölthettük üvegeinket, valamint egyszerre állhattunk a Tisza mindkét partján.

Köszönjük szépen ezt a felejthetetlen kirándulást.

Kovács Hédi és Oláh Vince Zsolt (8. A)

Én, Kalazanci

A 9. osztály tagjai azt a feladatot kapták, hogy írjanak fogalmazást a piarista rend alapítójáról, Kalazanci Szent Józsefről. Mindehhez társult az a nem szokványos instrukció, hogy helyezkedjenek bele az ő helyzetébe, szólaljanak meg Kalazanciként. A következő tabuszavakat nem használhatták: hirdetni, átalakítani, megszentelés, szeretet, pietas, litterae, kultúra/kulturális, nyitott(an), teljes/egész. A négy legjobbnak ítélt dolgozatot közöljük.

BÜRGÉS ESZTER: INGYENES ISKOLA

Nekem, Kalazanciusnak az a fontos, hogy a világot, a társadalmat jobba és igazságosabbá tegyem, úgy, mint ahogy Jézus.

Találkoztam szegény fiatalokkal, akik sajnos nem voltak olyan szerencsések, mint én, és így az utcán éltek, senki sem törődött velük, nem tanították őket. Ekkor ért a felismerés: a megoldás egy ingyenes iskola létrehozása.

Nem érdekel a gyerekek vallása vagy társadalmi státusza. Ebben az iskolában nem csak tudást, hanem lelki fejlődést is szeretnék biztosítani a fiataloknak. A haladó tudományt elismerem akkor is, ha az egyház nem így tesz.

Szerintem a gyerekek tanításához elengedhetetlen a türelem és az alázatosság. Egy tanárnak naprakésznek kell lennie. Az iskolában nem az a lényeg, hogy áttérítsem a gyerekeket a keresztény vallásra, hanem hogy boldog és egészséges felnőttekké neveljem őket. Azért tanítom őket, hogy lehessen valamiféle munkájuk, és hogy elérjék a céljaikat és az álmaikat. Alapot szeretnék adni mindenkinek egy jobb élethez.

GERA MÁRTON: GALILEINÉL TANULTÁK A FÖLDRAJZOT

Nekem, Kalazanciusnak az a fontos, hogy a mindenkiben meglévő tudást felszínre hozzassam azokban, akik vagyon és iskola híján ezt nem tehetik meg.

A családi háttéréből és neveltetéséből adódóan gyorsan találhattam volna jól kereső munkát. Ezzel az állással nem kereshetek sokat, és számtalan dolgot fel kell adnom érte, de végül mindezt elfogadva, pap lettem.

Karrierem döcögősen indult. Egyszer találkoztam Trastevere szegényeivel, és ekkor átszakadt bennem valami. Felismerem, hogy ezek a gyerekek egész életükben ezeken a szűk utcákon élnek, és nem

tudnak arról, hogy mennyivel jobb, élhetőbb környezetbe válna rájuk a városban, ha tanulhatnának. Hogyan lehetséges mindez? – tettem fel a kérdést magamnak. Nincs pénzük, és jó párnak talán kedve sem. Hát persze! – tudatosult bennem. Létre kellett hoznom egy olyan iskolát, amelyben nincsenek kivételezések, és pénzt sem kell fizetni a tanításért. Szerencsére az iskola termei hamar benépesedtek, és így, egy idő után már nemcsak a szegény, de a gazdag emberek is ide járták gyermekeiket. Itt nem volt kivételezés, mindenki egyenrangú volt, hisz Isten mindenkit egyaránt szeret. Az iskola jó tanárokból sem szenvedett hiányt. Hisz növendékeink például Gallileinél tanulták a földrajzot. Mi nem akartunk hitet téríteni, mi úgy szerettük az ide járó gyermekeket, ahogyan voltak.

Végül pedig az kell mondanom: amit feladtam azzal, hogy pap lettem, az ahhoz képest semmi, amit itt fogok hagyni, amikor már nem taníthatok. De tudom és remélem, hogy példámat sokan fogják követni, segítik majd a rászorulókat és elesetteket, mert ezzel saját magukat is fejlesztik.

ÓVÁRI AMBRUS: AZ ÉLETEM AZELŐTT ÜRES VOLT ÉS CÉLTALAN

Nekem, Kalazanciusnak az a fontos, hogy a diákjaim vidámság és élettel telik legyenek, és a jövőjük biztos legyen. Ennek érdekében alapítottam meg ezt az iskolát. A küldetésem pedig az, hogy a szegény és gyámoltalan gyerekeknek adjam át tudásomat.

Az életem azelőtt üres volt és céltalan. Mikor Rómába utaztam, részben karriervágyból, akkor találkoztam egy olyan világgal, mely számomra addig ismeretlen volt. Ezen a helyen nem volt fényűzés, se hatalmas birtokok, még paloták sem, hiszen itt teljesen más volt az anyagi helyzet, mint Spanyolország azon részén, ahonnan én jövök.

Az itteni gyerekek nem támaszkodhattak sem a szüleikre, sem más felnőttekre, kizárólag egymásra. Ez engem mélyen megdöbbentett, és felvilágosított. Rájöttem, én velük szeretnék foglalkozni, nekik szeretnék segíteni. Megismerkedtem velük, feltárult előttem, hogy milyen is az ő életük valójában, és egyre biztosabb lettem abban, ez az én hivatásom.

Ezután tanítani kezdtem őket, hogy a jövőjük stabil legyen, és ha felnőnek, találjanak állást. A kezdeti nehézségek után az iskola egyre biztosabban működött. Pár

hónap elteltével megkeresett egy nemes azzal a kérdéssel, hogy tanítanám-e a fiát. Én természetesen azonnal igent mondtam, ám leszögeztem, nem fogok másként tekinteni a fiára, mint a többi szegényebb gyerekre. Az iskola egyre népesebb lett, és jött néhány zsidó, protestáns és egyéb nem katolikus vallású diák, ám az ő esetükben meg kellett ígérnem a szüleiknek, nem fogom gyermekeiket áttéríteni.

A hivatásom megtalálása után úgy éreztem, az életemnek van végre célja, alkottam valami jót, valami hasznosat. Örülök, hogy még most, 2017-ben is van piarista közösség, és hogy már rengeteg országban elterjedt.

SOÓS KRISZTINA: NEM SZABAD ELŐRE ÍTÉLNI

Nekem, Kalazanciusnak az a fontos, hogy minden gyerek olyan felnőtté váljon, aki hisz Istenben, és képes legyen saját véleményének megformálására.

Attól, hogy a rangos, befolyásos emberek valamit állítanak, még nem kell elhinni minden embernek ezeket. Például én sem értettem egyet Galilei tanainak tagadásával, hanem felismertem, hogy lehet tőle tanulni, és hozzá küldtem tanítványul az embereimet.

Fontos számomra, hogy minden gyereknek legyen lehetősége a tanulásra, legyen az akár szegény, gazdag, zsidó, protestáns vagy bármi más. Az iskolámban tanulónak is meg szeretném tanítani azt, hogy nem szabad előre itélni, és el kell fogadnunk egymást úgy, ahogy vagyunk. Fontos nekem a testi, lelki és szellemi fejlődés egyaránt. Szeretnék egy jobb világot létrehozni mindenki számára. A diákokat úgy szeretném nevelni, hogy amikor felnőnek, munkát tudjanak szerezni, és lehetőleg a piarista szellemiségben folytassák az életüket.

A társadalmat családiasabbá, igazságosabbá szeretném alakítani. Gondoskodni szeretnék azokról a gyerekekről, akikről senki sem gondoskodik. A káros szenvedélyektől távol akarom tartani őket. Fontos számomra az, hogy a tanulók sikeresek legyenek abban, amiben tehetségesek.

Ha ezeket a terveket majd sikerül véghez vinnem, akkor lehet, hogy egy nap még fogalmazást is fognak rólam írni. Remélem, hogy sikerül.

A szerkesztőség köszöni Keszeli Sándor tanár úr segítségét a fogalmazások ötlenének kidolgozásában és azok összegyűjtésében.

A páncélszekrény angyala

Az iskola hétköznapi szinte óramű-pontosságú állandóságban telnek. Azonban havonta legalább egyszer találkozhatunk az iskola egy párhuzamos valóságával. Az órakereszettel, ami mozgásban tartja világunkat. Ennek egyik fontos alkatrésze minden hónap néhány napján pénzt szed be, aláírást gyűjt, és jegyeket oszt. A menzabezítés csak töredéke annak a háttér munkának, amelyért felelős. Szombathelyi Mihályné, Katalin, Katika néni 23 éve dolgozik a gazdasági irodában, és idén elballag az iskolából, nyugdíjba vonul. Róla készült portréval köszönjük meg munkáját.

Ugye, nem nekrológot írunk? Nem szeretnék szegény, köttögetős nagymamának tűnni, aki még élhetett volna... – közli velünk, amikor bejelentjük, hogy az iskolaújságnak készítünk riportot.

Majd szerényen megjegyzi, az adminisztráció nem olyan izgalmas, hogy cikket érdemeljen a PIFU-ban. Nekünk más a véleményünk, hiszen az oktatás mögött rejlő háttér munka nagyon is fontos. Erre már rábólint, egyetért velünk. Fontos a takarítás, fontos a karbantartás és igen az irodai munkának is megvan a maga megkerülhetetlen szerepe a rendszerben, lendül bele a beszélgetésbe.

Katika néni 1995 februárjában került a Piárba unokaöcse révén, aki végzős papnövendékként az akkori rendházban lakott. A közeli rokon egy véletlen találko-

zás alkalmával megemlítette, hogy a piaristák munkatársat keresnek az irodába. Mivel épp munkanélküli voltam, jelentkeztem, fölvettem, örültem, maradtam, mert hiszek az angyalokban, folytatja határozottan a történetet.

Akkor még a Munkácsy utcában volt a rendház, a kollégium és a gazdasági iroda. A Maros utcában és a Festő utcában pedig az iskola, maga az oktatás. Ebből a kétlakiságból tudtak előnyt fakasztani az élelmesebb diákok, akik kicsit lazábbra próbálták venni az órarendet. A pedagógusok meg csúcsidőket futottak vagy tekertek a bicajjal a néhány száz méteres távon, hogy csengetésre odaérjenek. Volt egy 78 éves biztonsági őrünk, az Ilonka néni, aki a kapuban strázsált felelősségteljes arccal, és csak azokat engedte be, akik odavalók. Így emlékezik a régi időkre.

Sokkal kevesebben voltak mi, felnőttek és a gyerekek is, folytatja visszatekintését, és talán kimondhatom, családias légkörben dolgoztunk. Volt és van néhány karizmatikus egyéniség a munkatársaim között, akikre hálával és szeretettel gondolok, mert sokat kaptam és tanulhattam tőlük. Például alázatot tanúsítani a munka iránt, a felnőttek iránt, a gyerekek iránt, és tü-

relmet, szeretetet, elfogadást, egymás iránt. Még egy, de nem is apró dolog: ha hibáztam, volt módom helyrehozni, kijavítani újra gondolni.

Az elmúlt években az irodai munka számos típusát kipróbálta a bérszámfejtéstől a rendezvényszervezésig, a munkaügyes feladatok ellátásától az ebédrendelésig, az iktatástól a banki átutalások intézéséig, mikor mi volt a fontos, de a fő és legfontosabb feladata a mai napig a pénzkezelés, a pénztárosság.

Túléltem öt igazgatót, öt gazdasági vezetőt, talán ugyanennyi adminisztrátor kolleginát is, ki tudja, hány pedagógust, kezdi a vicces leltárt, majd hozzáfűzi, fogalma sincs, hány forintot számolt meg, tett a borítékba fizetesként, jutalomként (mert a múlt században még így volt a bérfizetés).

Amikor ebbe az épületbe költöztünk, nagyon rosszul éreztem magam, mondja, és ezzel kissé sötétebbé válik a hangja. A szép, régi építészeti környezetből a betonrengetegbe jönni szörnyű volt! Egyedül a platánfát szerette meg, árulja el nekünk, ami a belső udvarban azóta 3 emelet magasra nőtt. Nem várta az új épület, az új berendezés és az új felszerelés. De fontosabb volt számára a

lelkizésnél, nyafogásnál, hogy minden dolgozó kapjon fizetést, a menzásoknak legyen ebédje, legyen kréta és fűtés. Tettük a dolgunkat, hoztunk és ültettünk virágokat és fákat, formálgattuk a környezetet, és ez az iskola a miénk lett, jelenti ki határozottan.

Kicsit elfogult voltam a piarista diákokkal kapcsolatban, sokáig azt gondoltam róluk, hogy nem beszélnek csúnyán, tényleg azért járnak ide, mert tanulni vágnak, előre köszönnek, csak diszkréten csi-bészkednek, kezdi újabb vallomását. Majd elárulja, hogy hamar rájött, ez nem egészen így van, bár mai is vannak olyan öregdiákok, akik a mai napig köszönnek, ha elmegy mellettük az utcán.

A lányoktól félttem, mondja, mintha ő is csodálkozna ezen. Majd így folytatja: megszoktam a fiúgimnázium minden jó és rossz vonását. Azt gondoltam, a lányokkal pityergés, rózsaszín masnis hajtincsek meg parfüm illat lengi majd be az iskolát, de kellemesen csalódtam. A kis lányok okosak, és sok praktikus dolgot hoztak az iskola életébe, például időben befizetik a bátyjuk ebédjét. Elmosolyodik, de látjuk rajta, hogy a történet valós eseményeken alapul.

Hogy mit vinnék magammal? Hezitál kérdésünkön, majd határozott választ kapunk tőle. A gazdasági irodában a velem szemben lévő falon van egy feszület, gyönyörű kézműves alkotás. Elvinném.

Körmendi Zoltán

Okom panaszra? nincs, hiszen a Lényeg: hogy lehetek, mint milliárdnyi lények; így-úgy-amúgy. (Sokaknál sokkal jobban, s van, ki ha rám néz: szíve szebben dobban.)

Fodor Ákos: *Curriculum vitae*

„Segítsünk nekik kinyitni a putriajtót”

„Ki vagy te, piarista iskola?” – tette fel a kérdést Labancz Zsolt tarományfőnök atya a kétévente megrendezett összpiarista továbbképzés nyitányán, és két napon át erre kerestük a választ hol előadások, hol kiscsoportos beszélgetések formájában.

A siófoki Ezüstparton a lebontásra váró szocreál hotelnek mi voltunk az utolsó vendégei. Így könnyebben emlékeztettük magunkat arra a törvényszerűségbe, hogy a régi helyén valami újnak kell épülnie, és ez történt a Piarista Pedagógiai Napok keretében is. Tíz pontban határoztunk meg, defináltuk újra kalazanciusi mivoltunkat, csúnya szóval: identitásunkat.

A szegénység is az erősségünk lehet

A szegények melletti elköteleződés kapcsán Szabó László piarista szerzetes beszélt arról a négy hónapról, amikor a 90%-ban cigányok lakta faluban (Balajton) élt, hogy felkészüljön küldetésére. „Segítsünk nekik kinyitni a putriajtót, hogy bemenjen rajta a fényt” – foglalta össze hitvallásának egy részét, miközben egy történetet olvasott arról, hogyan adhatunk eszközöket a kezükbe önmaguk megmentéséhez. „Nem állhatunk tétlenül a gyerekek gödrei mellett, engem ez felháborít” – szegezte nekünk a felszólítást, és mindannyian felfedezhettük szavai mögött a római utcagyerekekhez forduló Kalazanci hangját.

A fentiekhez hasonló személyes történetek tették hitelessé szerzeteseink tanúságtételét. Zsódi Viktor például azt mutatta be az osztálytúráról származó példázatával, hogyan születik meg egy osztályközösséghez tartozó, a vallástól ödzkodó diákban a kereszténység-

hez tartozás vágya. A stand up comedy eszköztárát kiválóan használó előadásán előkerült a tarokk, ennek segítségével

szemléltette Zsódi atya, miként örülhetünk annak, ha tanítványaink túlnőnek rajtuk.

A szerzetesek és világiak együttműködésébe, a megosztott küldetésbe adott bepillantást Czeglédi Zsolt és

sélt arról, milyen termékeny lehet a családok minél intenzívebb bevonása az osztály és az iskola életébe. A gödi pia-

rista szakiskola igazgatónöje, Dekiszkyné Fejér Rita pedig éppen azt hangsúlyozta, hogy több személyes időt kell szánni minden gyerekre, főleg a szétesett családok esetében. Ez lehet a piarista intézmények

kapta a legvagányabb piarista címet. Bereczky András, László Imre és Rácz László tanár urak ugyanis a hideg, metsző szélben fürdőnadrágban bemelegsztek a Balatonban.

A vagányságot fokozták a második napon megszólaló jelenlegi és egykori diákok, akik saját élményeiken keresztül próbálták válaszolni arra a kérdésre, mit jelent piaristának lenni. Magabiztosság, bunkóság, fegyelmezettség, züllés, lelki érettség, nőügyek – olvashattuk egy budapesti diák nem reprezentatív felmérésének eredményét, amely szerint ezek a piarista diákokra leginkább jellemző pozitív és negatív fogalmak. Körömdi Zoltán öregdiákunk a szegedi bölcsészkarról tekintett vissza középiskolai éveire, és kiemelte, mennyivel könnyebb volt beilleszkednie a nálunk kapott precizításra nevelésnek és a benne kialakított szociális intelligenciának köszönhetően. Kuna Áron pedig az utolsó szegedi fiúosztály tagjaként mesélt arról, mit jelent neki piarista diáknak lenni.

Koltai András levéltáros ezzel szemben többek között azt mutatta be, milyen lehetett régen a piarista szerzetesek élete, miként vettek részt az oktatást államosító 1777-es Ratio Educationis kidolgozásában, hogyan újították meg működésüket a cserkészetnek köszönhetően.

A fentiekből adódóan elképzelhető, hogy ezentúl a szegedi tanárok az eddigieknél is különösebben viselkednek. Inspiratívabb órákat tartanak, jobban figyelnek a diákok minden apró problémájára, és ha kell, a bátrabbakat megtanítják úszni a hideg Balatonban. Egy valami azonban biztos: többet lehet látni őket, amint a folyosón állva, gondolataiba révedve saját piaristaságukról gondolkodnak.

Jusztinné Nedelkovics Aliz igazgatónő közös előadása (a szegediek vezette műhelyek jelentős része is ezt helyezte a középpontba). Ezután Surján László öregdiák és Székely Zoltán pesti osztályfőnök me-

egyk meghatározó vonása az állami iskolákkal szemben.

Piaristák a hideg Balatonban

Miközben az első nap zárására készültünk, három szegedi tanár nem hivatalosan meg-

Kalazancius és Takács Nikolasz találkozása a fesztiválon

Az idei Tágas Tér Fesztiválon, amely szeptember első hétvégéjén zajlott, az iskola tanulói nemcsak mint szemlélődők, hanem mint „fellépők” is jelen lehettek.

A reggelt egy gyors kipakolással kezdtük a Dugonics téren, majd a programok között mi is felsorakoztunk. Jelen volt az iskola apraja-nagyja: tanárok, diákok, a PiFu diákszerkeztőségének nagy része és néhány öregdiákunk is.

A sátrunk pont annyira sokszínű volt, amennyire maga az iskola. A gitárosaink remek darabokat adtak elő, a PiFu diákszerkeztőségének nagy része és néhány öregdiákunk is. A látogató kisgyerekek tovább színezhették Kalazancius egészalakos portréját a kis tappancsaikkal. Na jó, az igazat megvallva mi sem maradtunk festékmentesek.

Pogácsával kínáltuk az arrajáró érdeklődőket, majd idővel ez is bővült egy kis gyerekdalénekléssel, amely annak volt köszönhető, hogy a közeli színpadon egy bölcsiseknek szóló koncert folyt.

Mini lelki gyakorlat

Dél körül kaphattuk Boldog Zoltán tanár úrtól az információt, hogy a Millenniumi Kávéházban egy nagyon érdekes program vár ránk. Az épületbe belépve közölték velünk, hogy tízperces különbséggel nekivághatunk a mini lelki gyakorlatnak. Először le kellett ülnünk egy székre. Körülöttünk kövek és gyertyák égtek az aprócska teremben, ahol egy életről szóló szöveget hallhattunk. A székben fel-

kelve egy terembe jutottunk. Egy asztal várt minket kövekkel, filctollakkal és egy instrukcióval: „Írd a kőre azt, ami szerinted szükséges a boldogsághoz, és vidd magaddal azt a követ a már teleírtak közül, amin az van, ami neked hiányzik”.

Ennek végeztével egy szűk folyosón egy félelemről szóló szöveggel találko-

A város másik oldalán

Számomra a legjobban a Nem Adom Fel Alapítvány programja tetszett. Megismerhettem, hogyan „lát” egy vak, beszélgethettem Down-szindrómás betegekkel. Hihetetlen, mennyire kedvesek, mennyire önzetlenül tudnak szeretni.

Délután csatlakozott hozzám Miklós Ádám, akivel megnéztük, mi folyik a város túloldalán, a Vértónál és tarjáni a Zápor-tónál.

Az előbbi helyszínen falunapi hangulat fogadott minket. Minden tele volt a paprikáskrumpli és a vattacukor illatával. Főképpen szegedi középiskolák települtek ki ide promóciós célokkal. Érdekes volt megnézni több iskola profilját. Olyan volt, mintha újra nyolcadikos lennék, és pályaválasztás előtt állnék.

A Zápor-tónál a szokásos tarjáni tömeg fogadott minket. A hangulat hasonló volt a vártórhoz. Amikor odaértünk Ádámmal, nagyban tartott Takács Nikolasz koncertje. A standoknál több tánciskola is kint volt, a jövőbeli növendékeket csalogatták magukhoz. Aprajafalva lakóinak itt is számos kedvező program kínálkozott a táncon kívül: az arcfestéstől kezdve a rodeobikán át a gyerek-szépségszerig szinte minden, amit egy csöppség kívánhat.

Több ehhez hasonló program kellene egy Szeged mértű városban, hiszen ez egy sokkal élhetőbb, összetartóbb várost tudna kialakítani viszonylag rövid idő alatt.

Bali Erika, 11. C

tunk. A hatást fokozta a sötétszürke fal látványa és egy hatalmas fakereszt a falon.

A következő ajtó az udvarra nyílt, ahol volt két választási lehetőségünk: balra vagy jobbra. Mindketten jobbra mentünk. Ott négy út várt ránk: egy homokos, egy vizes tó, egy fűförgácsos és egy kövekkel teli. Mindketten a fareszelékeken mentünk végig mezítláb. Ezután megint volt két lehetőség: jobbra vagy balra. Ismét jobbra mentünk. Ott egy nyugágy és egy fűszálakkal teli kép várt ránk. Feladatunk az volt, hogy gondolkodjunk el a kép szépségén. Azután egy út vezetett minket egy fülkéig, ahol egy elbocsátó üzenetet hallgattunk meg. Ha lesz erre lehetőség a jövőben, akkor feltétlenül próbáljátok ki ezt a lehetőséget.

Géllakképítés rövid határidőn belül, minőségi garanciával ! Crystal Nails alapanyagokból, ami akár 2-3 hétig is tart! Alapárak: géllakkozás 2000 Ft-ért, francia géllakk 2500 Ft-ért. (Az ár az előző géllakk eltávolítását, a manikűrt és a dekorációt tartalmazza.) Várlak szeretettel, Buknicz Réka 20/3922668

A jövő iskolája

Hogyan fog kinézni egy iskola 6025-ben? Egyáltalán létezik-e majd akkor Magyarország? Többek között ezekre a kérdésekre keresi a választ Hidegkuti Ádám novellája.

Kétezerhúszban az egyik szerdán, az Unalmas Emberek Iskolájában kifejlesztették az Ichoedroupus®-t, vagyis az időgépet. De hogyha már feltalálták, le is kellett tesztelni!

Az iskolában nagy vita előzte meg a tesztalanyok kiválasztását, mert a készülekbe csak tízen fértek. Köztük voltam én is. A szülők minderről mit sem tudtak. Az útiterv a következőképpen festett:

- 8 órára beérni az iskolába
- 8:30-kor elbúcsúzni a szüleinktől (akár örökre)
- 9 órakor beszállni az időgépbe
- 9:10-kor bekapcsolni az időgépet
- 9:30-kor megérkezni 6025-be
- Kettő hét múlva ugyanazon a ponton visszaszállni az időgépbe
- Visszaérkezni a jelenbe két hét múlva 16 órára

9 óráig teljesen jól ment a dolog. Az Ichoedroupus®-szal „elindultunk”, és 20 percig csak teljes kékséget láttunk magunk körül. 20 perc után megérkeztünk a jövőbe. Ott egy teljesen ismeretlen környezetbe csöppentünk bele. Ahogy körbenéztünk, azt vettük észre, hogy egy jövőbeli iskolában vagyunk. Ennek az volt a neve, hogy Ügyes Gyermek Iskolája. Ezt úgy tudtuk meg, hogy amint kiszálltunk az Ichoedroupus®-ból, rögtön az orrunk előtt termelt egy 15 colos tévé. Ebben még semmi különös nincs, mert az otthon, 2020-ban is van, csak ez a tévé nem a plafonból nyílt le, hanem lebegett a levegőben, minden vezeték nélkül. Az állt rajta: „Üdvözöllek Kedves Idegen!”. Aztán megpróbáltam megtapogatni a képernyőt. De nem sikerült. Nem volt ott semmiféle tévé! A levegőbe volt kivetítve a hologram! Amire ebbe a csodába belenyugodtam, a többiekkel elindultunk az ajtó felé.

Az ajtó végére kézzel fogható volt. Amint kinyitottuk, ismét egy teljesen más világ tárult elénk. Furcsálltam, hogy 10 óra van, és az iskolában senki nem volt. Gondoltam magamban, hogy

keresnünk kellene egy magyarul értő, normális családot, aki bemutatná nekünk a jövőt, és persze elhiszi, hogy a múltból jöttünk. Ezt elmondtam utólag a többieknek is. Utána már nem is emlékszem, honnan, de kerítettünk egy majdnem minden feltételnek megfelelő családot. Csak az a nagy probléma, hogy nem tudtak magyarul. De nincs gond! A Loogle®-nak a Smart™ Talk® nevű teflenója megoldja a problémát. Hogy néz ki a teflenó?! Alapjában véve ugyanaz, mint a telefon, csak átlátszó. Tehát a tolmácsolás már kikapálva. ☑

Kérdeztem az apukát:

– Hogy lehet az, hogy az Ügyes Gyermek Iskolájában egy tanuló sincs?

– Majd nemsokára meglátja!

(Itt magázódás a szokás! – gondoltam magamban.)

Erre a teflenóját háromszor megráztam, és egy másodpercen belül ott termelt egy Aupnuethuest®. A dachethnoethe leereszkedett, beszálltunk, az apuka bemondta a házuk címét, felszálltunk, és odarepültünk. Sajnos az Aupnuethuest® csak kétszemélyes, ezért csak én tudtam jönni, a többiek lemaradtak, és őrizték az időgépet. Odaértünk a házukhoz, beléptem, és nagyon sok minden volt, amitől „leesett az állam”.

Másnap újra megkérdeztem:

– Hogyan zajlik errefelé a tanítás?

– Errefelé már nincsenek iskolák. Tudja, 2040-ben volt egy nagy gazdasági válság, amikor a Marketing nevű párt vezette az országot. Ekkor tönkrementek az iskolák, az intézmények, az internetes cégek pl.: Google, Bing, Yahoo!, DuckDuckGo, Ebay... Egyedül a Sikfeief maradt fenn. A tanárok kitalálták, hogy lehetne tanítani a

Sikfeieffel. Erre elkezdődött az online tanítás korszaka. Már 2041 óta a gyerekek csak a hologramokat bámulják. A tanulók még soha nem látták élőben a tanárukat. – Értem... és meg tudnám nézni az interneten az e-maleimet? Lehet, hogy anyáék otthonról írtak! – mondtam. (Egyáltalán az időeltéréssel ájtjon az e-mail? – gondoltam magamban.)

– Milyen interneten?! Az internet már egy nagyon elavult dolog. Mostanában az adatok kizárólag műholdakon keresztül mozognak.

1 hét, 5 nap múlva az apuka elvitt az időgéphez, ahol újra találkoztam a többiekkel. Ami előtt elindultunk mondtam:

– 挂机.

Beizzottak az áramkörök, és elindultunk a 20 perces utazásra. Amint megérkeztünk, a szüleink nagyon örültek nekünk. A többiek, akik nem jöhettek, nagyon durrásak voltak, de sokat kérdezősködtek, kíváncsiskodtak az útról.

Köszönetnyilvánítás

A kifejezéstár a Bing szoftvere nélkül nem jöhetett volna létre.

Közreműködő partnereink: Asus-Eee PC, Hp Deskjet F380 szkennel és nyomtató, Papír Kontúr Kft., Táltos Iskola, TTA-Stúdió Kft.

Kifejezéstár

- teflenó: A modern telefon, ami átlátszó.
- Aupnuethuest: A mostani BMW-nek a repülő autót gyártó cégé.
- dachethnoethe: Repülő autó.
- Ichoedroupus: Az Unalmas Emberek Iskolájában készült időutazó készülék.

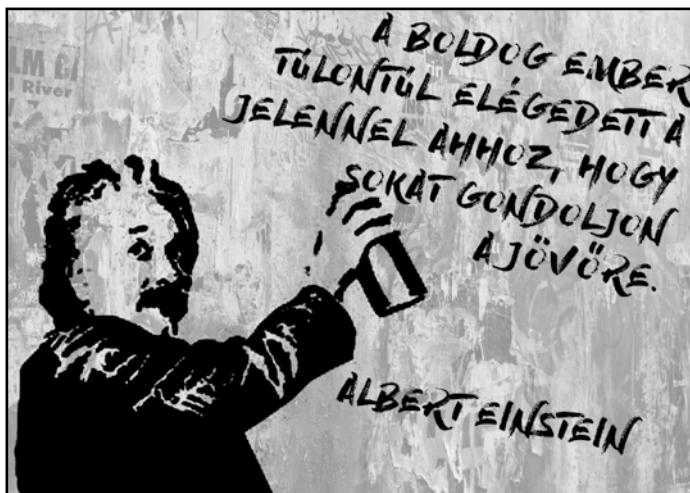
• Loogle: A Google igazából nem semmisült meg, csak átnevezték Loogle-é, hogy túlélje a gazdasági válságot.

• Sikfeief: A Skype olyan változata, hogy csak hologrammal működik.

• 挂机: Kínaiul: viszontlátásra Utóirat

Az apuka kínai volt, és a mostani Magyarországon helyén, 6025-ben Kína fog állni.

Hidegkuti Ádám, 7. A

„Netes haverok, insta, face, elveszik a józan ész”

A vers- és novellapályázaton idén új szabályokat vezetett be a magyartanárokból álló szigorú zsűri: a pontozók nem láthatták egymás értékelését, így a végső döntésnél csakis a saját véleményükre, ízlésükre támaszkodhattak.

A helyzet így sem volt egyszerű, hiszen rengeteg írás érkezett hozzánk, így a pályaműveket tartalmazó csomag mindig másnál töltötte a hétvégét. A szövegeket tízpontos skálán értékeltük, pontszámainkat összeadtuk. Így születtek meg a bevezető alatt látható eredmények, amelyek közül aktuális lapszámunkban a két kategória első helyezettjét közöljük. A későbbi (november-december és január-február) számokban jelentetjük meg a második és harmadik helyet elért írásokat.

Novella:

1. Csíkós-Kumbor Dominika (11. A): Bárhova
2. Ökrös Cintia (12. B): Honvágy
3. Ruzsicsák Bori (11. A): Találkozás

Vers:

1. Sári Bertalan (10. A): Légy szabad
2. Hódi Ádám (9. A): Itt nőttem fel
3. Csíkós Barna (az egykori 12. A): Bűn és bűnhődés

Csikós-Kumbor Dominika: BÁRHOVA

Vörös volt, mint az őszi fákról hulló falevelek. Emma, a lány, aki mindennél jobban szerette a mellette ülő fiút, aki épp az áthelyezéséről mesélt neki.

– Már nem küldenek a frontra – mosolygott a lányra, hogy megnyugtassa. Közben próbálta leplezni a nyugtalanságát. – Biztonságos helyen leszek.

A lány pontosan tudta, hogy háborúban nincs olyan, hogy biztonságos hely, mégis reménykedett, hogy mindez nem választja szét őket.

– Nem a frontra? – kérdezte rekedt hangon. – Akkor hova?

Heinrich a leveleket pásztázta a tó vizén, majd a lányra szegezte hűvös tekintetét.

– Egy fogolytáborba... mint felü-

gyelő.

A fiú mindent megosztott vele. A háború borzalmait, hogy mi történik azokkal a zsidókkal, akiket elvisznek. Csak azt nem mondta el, hogy ő mit gondol a háborúról.

Bizonytalan volt. Bízott a német győzelemben, de már túl sok ártatlan ember szenvedését látta. Vajon mindez megéri? Pár éve a válasz igen lett volna, de a háború megváltoztatja az embert. És ugyan kivel oszthatta volna meg a félelmeit? Emma gyűlölte a háborút, féltette őt, akárcsak az édesanyja. És az apja? Ő már végigharcolt egy háborút, tudnia kellett, mit érezhet most. Nem, apját túlságosan elvakította a németekbe vetett hit.

Heinrich vegyes érzelmekkel fogadta az áthelyezést. Emma látszólag megkönnyebbült. Így tudni fogja, hol van, és hogy életben van-e. Heinrich viszont a lány bízató mosolya ellenére sem könnyebbült meg. Tudta, hogy milyen borzalmakkal fog szembesülni.

A fekete Volkswagen két nap múlva érkezett a hadnagyért. A táborba vitte, melyet később a csatatérnél is jobban gyűlölt. Utoljára belenézett a lány szemébe, és hálát adott, hogy szerelme biztonságban lesz.

Mindez egy éve történt, egy éve búcsúztak el egymástól, remélve, hogy hamarosan újra láthatják majd egymást, ugyanolyan mosollyal, mint a háború előtti években.

Az ifjú tiszt épp egy barakk mellett állt, ahol a foglyok haját vágták. A levá-

gott tincseket figyelte a lába alatt, majd felpillantott. Újabb embereket hoztak, és beállították őket a hosszú sorok végére. Látta a rémületet egy-egy fogoly arcán, miközben a sorokat pásztázta. Mennyi arc, de szinte mindegyiken ugyanolyan érzelmek. Félelem, reménytelenség és talán düh. Férfiak, nők és gyermekek is, majd felfigyelt valamire. Vörös. Pár méterrel előtte egy lány állt, akinek csak a haját látta. A hosszú kócos fürtök a lány derekáig értek. Egy másodperc alatt több ezer gondolat futott át rajta. Tudta, hogy amire gondol, az lehetetlen, hogy az a legrosszabb álmában sem válhat valóra. Mégis rohanni kezdett a lány irányába. Megragadta hófehér vállát, és egy mozdulattal magához rántotta, majd egy mély smaragd zöld tekintetbe ütközött. Sokszor elképzelte, hogy ennyi idő után milyen lesz újra találkozni a lánnyal, akit szeret. De életében most először kívánta azt, hogy bárcsak ne őt látna maga előtt. A lány reszketett és meglepetten, szinte rémülten állt a fiú előtt.

Most némán kell állni egymással szemben, és visszatartani az érzéseket. Semmi mosoly, semmi ölelés vagy magyarázat, mert ha kitudódik a kapcsolatuk, azonnal agyonlövik őket. És ezt mindketten tudták. Elvesztek hát egymás szemében, és a saját gondolataikban. Heinrich eddig biztos volt abban, hogy a lány biztonságban van otthon, Berlinben. Emma pedig azt hitte, nem fog kiderülni a titok. Legalább is Heinrich előtt nem.

Az egész jelenet talán egy percre tart-

Irodalmi csapatverseny

7-9. évf.

3-4 fős csapatok, nov. 22. 15-17 óra díszterem

KÖSZTOLÁNYI DEZSŐ

ESTI KORNÉL

KALANDJAI

Novellák

Az orvos gyógyítása
Kézirat Kalap
Omelette á Woburn

Rozsban a fogó

10-12. évf.

KÖSZTOLÁNYI DEZSŐ

ESTI KORNÉL

Novellák

1., 3., 4. és 17. fejezet

A könyveket a könyvtárban és az iskola honlapján találod meg!

hatott, mely végén Heinrich a pár méterrel előtte álló tisztre pillantott.

– A vörös haját ne! – kiáltotta oda, majd átlökte a lányt az ellenkező sorba.

Szemével követte a barakkig, és kihúzza magát visszasétált a helyére. Mit gondolhattak a társai? Vajon valaki végignézte a jelenetet? Óvatosnak kell lennie.

A felismerés után napokig nem látta a lányt. A feladata a vonatok ellenőrzése volt, a tábor és az elosztóhelyek között ingázott. Felügyelte a le- és felszállást, akik pedig menekülni próbáltak, azokat parancsra agyonlőtte. Minden lövés közben a keze megremegett, de pontosan célzott. Az utóbbi pár hétben kétszer anynyi fogoly érkezett a táborba, mint eddig, és a foglyokat egymás hegyén-hátán helyezték el.

Az egyik vonat éjjel futott be. Heinrich leugrott róla, majd óvatosan körbenézett. A többiek az újonnan érkezőkkel voltak elfoglalva, most eltűnhetett pár percre. Tudta, hová kell mennie, megjegyezte azt a bizonyos barakkot. C blokk, 9-es szám. Megállt a kopott ajtó előtt, lassan kinyitotta és belépett. A legtöbb fogoly már aludt, páran pedig rémülten figyelték, ahogyan a vörös hajú lány mellé lépett. Mindenki ugyanúgy reagált a német katonára érkezésére, pláne hogy tisztről volt szó. Rettegtek.

A lány aludt. Arcát kosz és alvadt vér borította. Ki okozhatta az arcán keletkezett sebeket? Düh és tehetetlenség borította el. A fiú a kezét a lány szájára tapasztotta, hogy ne sikoltson. Sok katona figyelte éjjel a barakkokat. A lány hirtelen összereszt, majd a fiút látva könnyezni kezdett. Még így is gyönyörűnek találta őt, de a szíve összeszorult, amikor újra a szemébe nézett.

Heinrichnek sietnie kellett, nem tűnhetett el huzamosabb ideig az őrségből. Nem volt ideje most felesleges magyarázatokra. Csak tudatni akarta a lánnyal, hogy nem kell félnie. Kezével még mindig Emma száját fogta le, majd suttogva, hogy csak a lány hallja, így szólt: – Elviszlek innen, minél messzebbre. Csak maradj észrevétlen! Holnap!

Azzal elengedte a lányt, és gyors léptekkel kísért a barakkból. Holnap nem lesz beosztva őrségre, szabadon járhat a tábor területén. És holnap a vonat is éjjel fog megérkezni. Akik veszélyt jelenthetnek a szökésre nézve, az új foglyokkal lesznek elfoglalva. Tökéletes alkalom a szökésre. Egy pillanatig sem hezitált azon, hogy amit tesz, azért megölhetik. Egyedül az járt az eszébe, hogy dezertál, és elviszi innen a lányt bárhova.

– Miért hagyta el a helyét, hadnagy? –

vonta kérdőre a százados, aki egy pillanat alatt tűnt fel előtte.

Rémület futott végig rajta, de komoly arccal és feszes vigyázban a felettesére nézett.

– Ellenőriztem a vonatot, Uram – mondta szemrebbenés nélkül.

– Ellenőrizte – ismételte meg a százados pár másodperc múlva. – Vigyázzon magára, hadnagy! – jelentette ki, és továbbment. Heinrich tudta, hogy a százados egy szavát sem hitte el.

Idegesen ébredt. Miután magára vette az egyenruháját, és részt vett a reggeli eligazításon, egy szál cigarettával a kezében a tábor állomására ment. Még egyszer ellenőrizte az aznap este befutó vonat érkezését. 10 óra. A fegyverével a kezében nézte, ahogy a foglyok sziklatömböket tologatnak, majd a százados szúrós tekintetében ütközött, ahogy árgus szemekkel figyeli minden mozdulatát. Tisztelgett, majd folytatta a foglyok felügyelését, kerülve a százados tekintetét. A vonat tíz óra előtt pár perccel futott be a táborba. Indulnia kellett.

A C-blokk felé beleütközött két tizedesbe, akik tisztelegtek, majd folytatták az őrködést. Feszült volt, és próbálta figyelmen kívül hagyni a kíváncsiskodó újoncokat. Két hete érkeztek, és mindketten azt gondolták, hogy ha bevonulnak, azonnal hősként fognak tekinteni rájuk.

Belépett a barakkba, és Emmához igyekezett. Ébren volt, de látszott rajta a kimerültség és a félelem. A lányt magához húzta, és szó nélkül kivezette a barakkból. Az ajtó előtt szorosan átölelték egymást. Heinrich megismertette a lány arcát és megcsókolta. Mennyire hiányoztak egymásnak.

– Indulnunk kell! – mondta a fiú, és maga után húzta a lányt. Ha a vonatig elérnek, már kevesebb a veszély. Onnan az erdő már csak néhány száz méter. Mikor elértek a tábor körülvevő kerítéshez, hangokra lettek figyelmesek. Egy fiatal férfi állt néhány méterrel arrébb. Egy fogoly. Ő is észrevette őket, és a hadnagy kezében tartott fegyver láttán térdre borult. Lengyelül kezdett beszélni, már-már túl hangosan, annak ellenére, hogy észrevétlenül akart megszökni. Heinrich közelebb lépett hozzá, és csitítani kezdte. A férfi nem tudott németül és Heinrich is csak néhány szót értett abból, amit a férfi mondott neki.

– Arra kér, hogy ne lődd le – mondta Emma, és a férfinak hajolt. Csitítani próbálta az addigra reszkető foglyot, és felhúzta a földről.

– Indulnunk kell! – mondta a fiú. – Nincs erre időnk, bárki meghallhat minket!

A férfi ide-oda kapkodta köztük a tekintetét, majd a lány mellett egy éles hang kíséretében hirtelen hátrabicsaklott a feje, és összerogyott. A lány dermedten állt a vérről festett poros földön. Heinrich megpördült a tengelye körül, és azonnal célba vette, a vele szemben álló alakot. Amikor felismerte, hogy ki is áll vele szemben, egy pillanatra megremegett... – Tegye le a fegyvert, hadnagy! – kiáltotta a százados. – Tegye le, és lépjen el a zsidó elől!

Heinrich azonban nem mozdult, ujját egyre feszebben tartotta a ravaszon. Majd hirtelen egy durranás hallatszott. Heinrich lenézett, de csak annyit látott, hogy kabátja kiszakadt, és egész mellkasa csupa vér. A homokba zuhant. Még egyszer megpróbálta a fegyvert a magasba emelni, aztán még két durranás, és minden elsötétült körülötte...

Sári Bertalan: LÉGY SZABAD!

Ha kimozdulsz a szabadba,
Az nem kerül egy szavadba.
Kint élmények rengete vár rád,
Pattanj fel!

Ott van letámasztva egy Fehérrad.
Ha bent ragadsz a szobádba,
Nem tudsz tiszta fejjel tekinteni a világra.
Messengeren cseverészel,
Egész nap csak heverészel.
Netes haverok, insta, face...
Elveszik a józan ész.

Hagyd magad mögött az internetet,
Pumpáld fel a kerekeket,
Nyisd az ajtót, nyisd a kaput,
S hagyd magad mögött a falut.

Töröld le a facebookot,
Úgyis csak a tárhelyet foglalja.
Helyette lógj a haverokkal,
S a neved aranyba lesz foglalva.

Nem azt mondom, hogy összefügg a kettő,
S nem tudsz szociális életet élni a nettó,
Csak érezd a szabadságot,
És élvezd ki fiatalságod,
Melyet kiskorúságod által nyersz,
S talán lesz benned mersz,
Hogy olyanokat tegyél,
Olyan ember legyél,
Kinek bőrében jól érzed magad,
És kialakítod benne saját világotad.

Népzene az ezeréves határnál

ADugonics András Piarista Gimnázium Népzenei Kamaraműhelye idén július 24. és július 30. között immár kilencedik alkalommal látogatott el Csángóföldre, hogy a Szeret folyó menti Klézse, Somoska és Dumbravény falvak csángó magyar fiataljaival együtt szóltassa meg a vidék csodálatos dallamait.

Az ifjúsági csereprogram során moldvai szegény sorsú, tehetséges, hátrányos helyzetű gyerekek találkoztak népzenei tanuló, népzenei foglalkozó piarista növendékekkel.

A találkozást kemény felkészülés előzte meg. Célunk az volt, hogy a zenei találkozóból a tánczázak és barátkozás mellett értékes népzenei

lemezanyag szülessen. Az ősi dallamokat sokszor találtuk hihetetlenül időszerűnek, mert feldolgozásainkban életre keltek, egyszerű szövegeik pedig szinte kivirágoztak lelkünkben.

A szegedi próbákban a PIK-ben február óta szerkesztgettük a csokrokat, majd felvettük és elküldtük a csángóföldi magyar iskolában tanuló barátainknak, hogy ők is próbálhassanak.

Megérkezés

A fogarasi vár érintésével az ojtózi szoroson keresztül szeltek át a Kárpátokat és érkezünk meg Csángóföldre, a történelmi Etelközbe, hogy szálláshelyünkön, Somoskán a Benke családnál és szomszédságában megpihenve ébreszt-

hessen bennünket a reggeli kakasszó.

A klézsei művelődési házban találkozhattunk barátainkkal, a felvételek elkezdődtek. Már az első este éreztük, hogy nem hiába dolgoztunk: el fog készülni csángó magyar barátainkkal a második közös lemezzünk.

Az első tánczázatot a kissé távol eső Dumbravény községben tartottuk, ahol a közös számokat is előadtuk.

Az ünnepi mise

További két nap telt el a lemezanyag felvételeivel és esti koncertekkel, tánczázakkal. A harmadik napon, ebéd után búcsút véve moldvai barátainktól megérkeztünk a Gyimesekbe, az ezeréves határhoz. A gyimesbükki templomban

a negyvenévesek számára celebrált ünnepi misén a Kájoni liturgikus anyagot adtuk elő népzenei közjátékokkal. Földolgozásaink újra erőt leheltek a többszáz éves dallamokba, így az ünnepi misére tényleg ajándékot sikerült hoznunk.

Utunk elején még nem is sejtettük, hogy már a következő évi moldvai-gyimesi utunk is kezd körvonalazódni: Csángóföldön művelődési házi koncertek keretében, a Gyimesekben miséken fogjuk előadni a Kájoni énekeket.

A népzenei kurzus Nemzeti Együttműködési Alap programjának támogatásával valósult meg.

Fábri Géza

az alapfokú művészeti iskola vezetője

Bőrdudába bújt Rozsdamaró

Október 2-án (hétfőn) a 4-5. órában a Belvárosi Moziban filharmónia koncerten vettünk részt.

A szegedi Rozsdamaró Zenekar előadását hallgattuk meg. 4 vonós hangszerrel játszottak, de 2 régi pásztorfurulyát és 1 bőrdudát is megmutattak nekünk. Az együttes népzenei zenét játszik. A zenét néptánc egészítette ki. Megismerkedtünk a pásztorfurulya keletkezésével és történetével, illetve a bőrduda felépítésével. Nagyon jó hangulata volt a koncertnek.

Ozsváth Lili, 8. A

SORS – Történelmi bulvármelléklet

Hogyan nézne ki a történelem, ha bulvárságok cikkein keresztül kellene megismernünk? Ezen a kérdésen gondolkodtak el a 10. A és 10. B osztály emelt törisei.

IV. Béla titkos paktuma a tatárokkal

Eddig azt hitték, hogy IV. Béla a haza megmentője? Tévedtek! Hiteles belső forrásból tudjuk, hogy a király elhagyta az országot.

A gyáva menekülésről több külföldi lap is írt. A titkos paktum, amelyet a kamarás juttatott el szerkesztőségünkbe, többek között azt tartalmazza, hogy a muhi pusztán a király csatát fog veszíteni, és miközben a tatárok végigrabolják az országot, ő sértetlenül távozzhat.

A „Le IV. Bélával” mozgalom már hónapok óta tiltakozik a földek elkobzása és a kunok betelepítése ellen. A kamarás azt is tudni véli, hogy a király – országát cserben hagyva – a nép pénzén hatalmas kővárrendszer építését tervezi. Ezzel a király kegyencei járnak jól, mivel a korrupt közbeszerzésen vélhetően ők kapják meg a várépítés feladatát.

Kósa Bence – Sághy Álmos

Megcsönkítették a királynőt

Kívülről úgy tűnhet, minden rendben, olajozottan működik a rendszer, de messze nem így van. Tény, hogy gazdaságilag a csúcson vagyunk, de ennek az eredménynek is megfizethetjük az árát. Károly Róbert királyunknak és családjának veszélyben forgott az élete egy terrorista miatt, aki kis híján Nápolynál jóval távolabb küldte a királyt, egyenesen a túlvilágra.

Csak Máté egykori kegyence, Záh Felicián merényletet követett el családja ellen, de szerencsére királyunknak csak a méltósága sérült. Felesége viszont négy ujját veszítette el a kegyetlen támadásban.

A brutális merényletkísérlet indítékai egyelőre tisztázatlanok. Annyit viszont tudunk, hogy megtorlásként Károly Róbert lovas futárokkal juttatta el az ország különböző pontjaira a terrorista testrészeit.

Bárkányi Gábor – Juszti Veronika

Biológiai hadviselés belföldön

Nagyra tartott uralkodónk, I. Lajos újabb „jövedelemző” hadjáratot vezetett az itáliai Nápoly városába. Az értelmetlen csatának hála az adóbevételek nagy része kárba veszett. Az ország belügyeivel még véletlenül sem törődő király azonban új szintre emelte a kártékony fogalmát, amit mi sem bizonyít jobban, mint tulajdon felesége halálában betöltött szerepe.

Felséges királyunkat, aki szüntelen az ország gondját viselte Ur távollétében, jeges karmokkal ragadta el a végzet a férje által behurcolt félelmetes fekete halál képében, akárcsak több százezer ártatlan lelket, akik uralkodónkkal ellentétben, fáradságos munkával igyekeztek előbbre tolni az ország szekerét. A gyil-

kos járvány a felelőst sem kímélte, habár hitvesével ellentétben neki nem kellett szembenéznie az utolsó ítélettel.

Rizsányi Ákos

A végítélet eljön Mátyásért is?

Az igazságos család tagjaira igazságtalan halál vár? A fegyelmezett vezért elragadta a pestis, nagyobbik fiát brutális körülmények között végezték ki. A kisebb gyermek börtönben töltötte kamaszéveit.

A nándorfehérvári diadal hőiséért, Hunyadi Jánosért a fekete halál jött el. A győztes ünneplése pillanatok alatt gyászba fulladt. Ezek után örökösére, Lászlóra lesújtott a hóhér fejszéje. Az elítéltet megmentette hosszú haja, szabadságot érdemelt volna, ám a zsarnok király ellenszegült a törvénynek, és több csapást mért Lászlóra.

Mátyás többszöri koronázás után lett hivatalosan király. Sokak szerint az igazságos jelző csak megtévesztés a nevében. Ugyanis a sűrűn szedett rendkívüli hadiadóból építette ki saját kis birodalmát. A világszerte híres reneszánsz udvar, valamint az Európa-szerte híres könyvtár a nép pénzéből épült, mely számításaink szerint meghaladta az évi 700.000 aranyforintot.

– Egyedül úgysem lennék képes kiűzni a törököt a Balkánról, ráadásul nem látok garanciát arra, hogy Frigyes nem támadna hátba, míg én a déli területeken a törökkel harcolok. – nyilatkozta egy februári gyűlésen meg nem erősített, belső forrásból származó információink szerint.

Vajon mi vár országunkra, míg Ő, az „igazságos” uralkodik? Végül ő is elnyeri méltó büntetését?

Mátó Viktória – Mészáros Tamás

Az igazságos Mátyás nem is olyan igazságos?

Mátyás lefizette történetíróját, Antonio Bonfini-t, hogy hallgassa el politikai hibáit. Elképesztő mennyiségű hadiadót szed be, miközben nem is cselekszik. Elígérte a trónt, ezzel hatalmas kockázatot vállalt. Ezek hallatán Mátyás már nem is tűnik annyira jóknak, igazságosnak. Az országnak szüksége van ilyen vezetőre?

Forró Balázs – Gyursánszky Bence

Luxemburgi Zsigmond érdekházassága

Volt felesége, Mária botrányos lovas balesetben elhunyt. A bárók örültek halálának, mivel a hírek szerint gyűlölték.

Zsigmond király pár nap alatt átvészelte szerelme halálát, és hosszú fontolgatás után azt látta a legjobbnak, ha házasságra lép az egyik báró lányával, Cillei Borbálával. Ezt meg is valósította, elcsábította a nőt annak érdekében, hogy megnyerje az aljas bárókat. Joggal fogalmazhatjuk meg magunkban a kérdést: valóban szerette-e volt kedvesét Zsigmond?

Magyari Kinga – Szabó Lili

Laudetur, akarom mondani: szia

Nagy Csongor tavaly még az érettségire készült. Most viszont szerzetesjelöltként koptatja a rendház lépcsőit. Élménybeszámolója következik.

Érettségi után piarista szerzetesjelöltként visszatérni az alma mater-be több szempontból is érdekes, hiszen hat év alatt megismertem az iskola minden zegét-zugát, az új évfolyamokon kívül ismerem a diákokat és a tanárokat. Talán ezért is furcsa és egyben izgalmas, hogy közülük egyre többen ajánlják fel a tegeződést (amit még néha el szoktam rontani).

Augusztus 25-én kezdtem meg a jelöltséget társammal, Lengvári Csabával. Kalazanci Szent József ünnepén költöztünk be a szegedi piarista rendházba, és belevágtunk egy olyan akcióba, ami reményeink szerint életünk végéig tart.

A prenoviciátus megkezdésével rengeteg új dolog költözött az életembe: a megérkezés napján, az ünnepi szentmise előtt mondta Czeglédi Zsolt tanár úr, az előjáróm, hogy menjek ministrálni. Ekkor döbbsentem rá, hogy az elmúlt hat évben egyszer sem ministráltam ebben a templomban. Azóta szerintem már ebbe is belejttem.

Hogyan képződünk?

A napot általában 6.45-kor misével kezdjük, utána reggelizünk, majd bemelegyünk a főiskolára. Este 18.30-kor zso-

lozmázunk, lehetőség szerint közösen vacsorázunk, majd mindenki elvonul dolgozni, olvasni. Egyáltalán nem mondható, hogy szigorú a napirendünk, főleg a seminarista társainkhoz képest, de szerintem az nem célravezető egy kispap/szerzetesjelölt képzésében, ha vaskorlátok közé zárjuk.

Szeptember 18-án kezdtük meg a teológiai tanulmányainkat a Gál Ferenc Főiskolán. Félévkezdésünket nehezítette, hogy az első tanítási napon, reggel 7.50 perckor kaptuk meg az órarendet. Néhány egészen jó előadást is hallgathatunk, például a morálteológiát vagy a nevelélméletet.

A jelöltséghez hozzátartozik az is, hogy valamilyen módon bekapcsolódjunk az iskola vagy a kollégium életébe. Szerda esténként szoktunk kiscsoportos esti imákat tartani a koleszban, valamint, ha hiányzik valamelyik prefektus, akkor előfordul, hogy mi helyettesítjük. Ezek számomra nagyon izgalmas esték, hiszen pár hónapja még nekem tartottak imát...

Alapvetően jól érzem magam jelöltként. Az már látszik, hogy nem fogunk unatkozni, de én szeretem, ha pezseg az élet. A főiskola, a kiscsoportos imák jó alkalmak arra, hogy megszokjam a gondolatot (még ha nehéz is ezt elfogadni): én már lassan a másik térfélen focirok...

Nagy Csongor

Töltsd ki a keresztrejtvényt! Fényképezd le megoldást, és legkésőbb november 20-ig küldd el a piarfutar@szepi.hu címre! A megfejtők között 3 darab könyvet sorsolunk ki. A nyertesek nevét következő lapszámunkban közöljük.

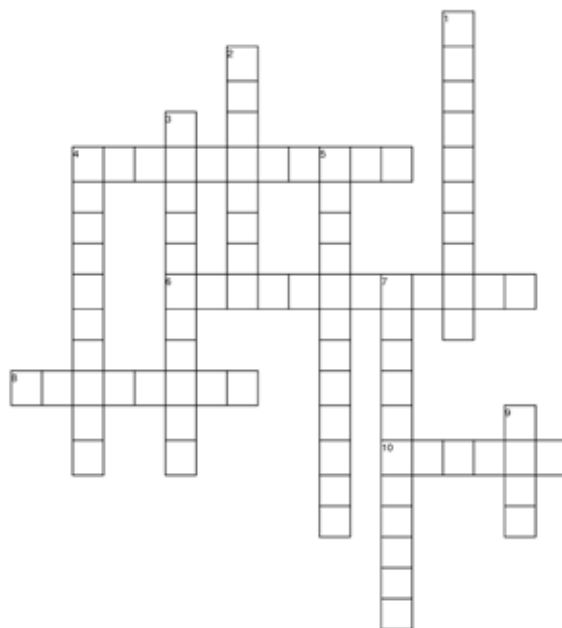
VÍZSZINTES

4. Róla készítettek fogalmazást a 9. A tanulói.
6. Ő nyerte a versíró pályázatot.
8. Ő írta a könyvet, amelyet az irodalmi csapatversenyre kell olvasni.
10. Itt voltak továbbképzésen a szegedi tanárok.

FÜGFŐLEGES

1. Erre a vidékre látogatott el nyáron a Népzenei Kamaraműhely.
2. Erről a fesztiválról írtunk.
3. Tavaly még itt tanult, most szerzetesjelölt a rendházban.
4. Itt túrázott Zsódi tanár úr osztálya.
5. Az időgép neve, amellyel a jövő iskolájába utaznak.
7. Ide túrázott biciklivel a 9. B és a 12. B osztály.
9. Történelmi bulvárrovatunk címe.

Róluk szólt ez a lapszám

Dugonics András PIARISTA GIMNÁZIUM

ALAPÍTVÁ :1720

NYÍLT NAPOK:

2017. NOVEMBER 14., 16.30

2018. FEBRUÁR 6., 17.00

KÉPZÉSEINK:

HATÉVFOLYAMOS

- ✓ természettudományos orientációjú képzés

NÉGYÉVFOLYAMOS

- ✓ emelt óraszámú nyelvi képzés
- ✓ sport-tehetséggondozó képzés
- ✓ általános képzés

MŰVÉSZETI ISKOLA

KOLLÉGIUM

+36-62-549-090

6724 Szeged, Bálint Sándor utca 14.

www.szepi.hu

k é p e s l a p

